

РЕШЕНИЕ

№ 10803

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12348** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Г. Г. Г. чрез адв. А. К., срещу решение № 4974 от 12.11.2024 г., постановено по НАХД № 6979/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав. С решението съдът е потвърдил наказателно постановление (НП) № 24-4332-006549/27.03.2024 г., издадено от Началник Група към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР (ОПП - СДВР), с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на Г. Г., за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 24 месеца.

Сочените в касационната жалба възражения са напълно идентични с тези, с които е бил сезиран СРС, а именно – неправилно установена фактическа обстановка, както и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът моли, постановеното от СРС решение да бъде отменено. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Същият, в депозираните до съда писмени бележки, счита касационната жалба за неоснователна и моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и законосъобразност на оспореното решение на СРС.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна въззивният съд е приел, че на 17.03.2024 г., около 00:15 ч., в [населено място], Г. Г. управлявал лек автомобил „Б.“ с рег. [рег.номер на МПС], движейки се по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Касаторът бил спрял за проверка от служители на СДВР - М. Т. и М. Т., в района на [улица]. Полицейските служители приканили водача да бъде тестван с дрегер за употреба на наркотични вещества, както и за наличието на алкохол в кръвта. Г. се съгласил да бъде тестван за алкохол, като при направения тест резултатът му бил отрицателен. Касаторът обаче отказал да бъде тестван с дрегер за употреба на наркотични вещества, в резултат на което му бил издаден АУАН за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, който бил връчен на водача срещу подпис в момента на съставянето му.

На водача бил издаден и талон за медицинско изследване с № 0150740/17.03.2024 г., съгласно който Г. е следвало да се яви в рамките на 45 минути във ВМА-С., считано от 00:35 часа, като водачът не се явил в посочения срок в лечебното заведение.

Въз основа на АУАН от началник група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР било издадено и обжалваното пред СРС НП № 24-4332-006549/27.03.2024 г., с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на Г. Г. Г., за нарушение на чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 24 месеца.

Горната фактическа обстановка съдът установил по несъмнен и категоричен начин след анализ на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства и въз основа на показанията на разпитаните свидетели. Съдът подробно е анализирал депозираните свидетелски показания, като е посочил кои от тях кредитира и кои не, като се е аргументирал защо е кредитирал с доверие като обективни, логични, непротиворечиви, взаимно допълващи се и възпроизвеждащи преки и непосредствени впечатления относно релевантните за делото факти само показанията на св. Т. и на св. Т..

При така установеното от фактическа страна, районният съд не установил допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на НП, а по същество приел, че обжалваното наказателно постановление и АУАН са издадени от лица в кръга на тяхната компетентност и правомощия. Съдът заключил, че събраните доказателства установяват напълно приетата от АНО фактическа обстановка, че Г. е бил водач на МПС по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и като такъв е осъществил

от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение, квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, при което АНО правилно е приложил съответната санкционна норма.

В конкретния случай няма спор, че касаторът е имал качеството „водач“ на МПС по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, че е отказал да му бъде извършена проба за употреба на наркотични вещества с тест при проверката на място, както и че не се е явил за извършване на медицинско изследване във ВМА-С.. Това е установено от приложените по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите, които са разпитани в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП вменява на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина да предприемат активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта, и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. В чл. 1, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. са нормативно уредени различните начини за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, а именно чрез използването на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. Т.е. касае се за нормативно регламентирана възможност едно лице в качеството си на „водач“ на МПС, трамвай или самоходна машина да бъде проверено за наличието на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози в организма му чрез различни способности. Поради което в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способности за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози - тест и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

За установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване по арг. на чл.5, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., поради което след отказ да бъде приложен тест, на лицето е издаден талон, в който недвусмислено, противно на възражението на касатора, е посочено, че лицето се изпраща за медицинско изследване. Незнанието на фактите би могло да е оправдание, но не и незнанието на законите (*ignorantia legis neminem excusat*). В случая Г. е бил наясно, че е отказал изследване с тест за наличието на наркотични вещества или техни аналози, във връзка с който отказ му е бил издаден талон за медицинско изследване. В издадения от контролните органи талон изрично е описано, че Г. е отказал тест с техническо устройство, с който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Неоснователни и непочиващи на закона са възраженията на касатора, че талонът не е попълнен от полицейския служител М. К. като актосъставител, а от неговия колега – М. Т.. Законодателят не вменява никъде като изрично задължение актосъставителят да попълва и талона за изследване, напротив законодателят разширява кръга от правоимащи с термина „контролните органи“.

Настоящата касационна инстанция не приема за основателни възраженията на касатора, че Г. не е бил наясно с вмененото му обвинение, тъй като в АУАН, както и в НП освен цифрово посочване на нарушена разпоредба подробно е изписано и в какво се състои конкретното вменено нарушение. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол (или наркотични вещества и

техните аналози) в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества). За да бъде налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способи за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, както е в настоящия случай. Водачът е отказал проверка с тест и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде извършено спрямо Г. медицинско лабораторно изследване, с което водачът е осъществил един от съставите на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Ако лицето е отказало тестване с техническо средство, но е извършило предписаното му с талона медицинско изследване, нямаше да бъде нарушено задължението, визирано в нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В този случай ако само е съставен АУАН производството следва да бъде прекратено, а ако е издадено НП същото отменено.

Не се приемат за основателни твърденията на касатора, че се нарушава правото на защита на лицето с оглед преждевременното посочване в АУАН на неизпълнение на предписанието за извършване на медицинско изследване. За да е изпълнен съставът на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от контролните органи талон за медицинско изследване. Ето защо вписването и на двете обстоятелства в АУАН не може да се счете за такова обстоятелство, което съществено да е нарушило правото на защита на санкционираното лице, доколкото именно това е пълният състав на вмененото му нарушение. Действително на този етап актосъставителят е в невъзможност да знае, че лицето няма да изпълни предписанието, но макар и преждеременно предявяването на точния и пълен състав на нарушението не може да се счете за толкова съществен порок, още повече, че санкционираното лице е изпълнило състава на нарушението.

При тези съображения настоящата съдебна инстанция намира, че процесното НП е издадено при спазване на всички процесуални правила, при точно прилагане на материалния закон.

С оглед гореизложеното, решението на въззивния съд следва да бъде потвърдено като правилно и оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноски от страна на ответника се явява основателно. Размерът на възнаграждението следва да бъде определен при спазване разпоредбата на чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно с вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН, съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, се предвижда възнаграждение от 80 лв. до 120 лв. Настоящият състав, като съобрази, че делото не е с фактическа и правна сложност и предвид искането за определяне на възнаграждение в минимален размер, приема, че възнаграждението за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 80 (осемдесет) лева пред настоящата съдебна инстанция.

Водим от горното, Административен съд София - град, XXVIII касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4974 от 12.11.2024 г., постановено по НАХД № 6979/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав.

ОСЪЖДА Г. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.